PP **CURIERUL INFORMATIV** PP

al partidului

PENTRU PATRIE

Nr. 39, SEPTEMBRIE 1998; 10 PAG.

GLASUL PROFETULUI

Într-o lume preocupată doar de satisfacerea poftelor, mereu altele, de desfătarea simţurilor, prin orice mijloace, fără altă grijă de viitor decât căpătuiala, într-o societate în care "aleşii", după ce şi-au ridicat exorbitantele, sfidătoarele retribuţii, au cinismul să spună, în public, că politica lor n-are de-a face cu morala, s-ar părea că, într-adevăr, nu mai e nimic de aşteptat. În alte părţi ale lumii, societăţile "avansate", către care tindem, se dovedesc, vai, la fel, dacă nu cumva şi mai putrede decât "originala" noastră democraţie. Clinton e preşedinte în America şi scârboşeniile lui sexuale murdăresc, aparent, doar rochiţa Monicăi Lewinsky; dar nu e aşa. Graba şi râvna cu care mari oameni de stat au sărit să-l apere, să-l justifice, e ceea ce de fapt alarmează. Există o mare pată de murdărie pe obrazul lumii întregi, pe care cei mari ar dori s-o ţină ascunsă: perversitatea politicii.

EDITORIAL

Dumnezeu, când se îndură de o cetate căzută în păcat, trimite la ea un profet. De cele mai multe ori oamenii ucid profetul pentru că nu suferă să-şi vadă urâciunea sufletească, nu suportă să audă cum e descrisă murdăria din înăuntrul lor, nu rabdă să fie făcută public nedreptatea purtării şi cugetării lor. Ninivenii, ascultându-l pe Iona, s-au pocăit, s-au rugat şi l-au înduplecat pe Domnul. Românii însă, şi-au ucis profetul. L-au îngropat şi au vărsat acizi peste el în speranţa că-l va suge pământul şi nu-i vor mai auzi mustrătorul glas. Nu s-au îndreptat şi a venit peste ei urgia: cincizeci de ani creaturile satanice au spurcat pământul sfânt al ţării şi au murdărit cu "doctrinele" lor sfânta, românească dragoste de Dumnezeu.

Prin vocea unor tineri, de la Fundaţia clujană "Sarmizegetusa", recent s-a cerut sanctificarea lui Corneliu Zelea Codreanu. Bine ar fi ca "cei în drept" să audă. Caci, dacă şi de data asta va fi astupată cu pământ gura tinerilor, vor striga pietrele; şi ele, în ţara asta, neclintite slujitoare de Dumnezeu, asemeni profetului.

Constantin IORGULESCU

TRIBUNA TINERETULUI

NOI SUNTEM ÎN OPOZIŢIE TOTALĂ!...

Da!... În opoziţie cu toate partidele!... De ce?!... Pentru că nu vrem să minţim poporul român terfelit şi batjocorit, vreme de o jumătate de secol de comunism... Iar acum de o aşa zisă democraţie!...

Ce-au făcut guvernanţii de ieri, convertiţi, peste noapte, la democraţie, după evenimentele din decembrie, '89?!... Au sucit şi răs-sucit Revoluţia şi astăzi nu mai pricepi nimic din Dânsa!... Iar în mai '90, să vină la putere, minţind şi înşelând un popor întreg, ţinându-se, apoi, cu dinţii de vechile lor năravuri comuniste şi neabătându-se o iotă, de la principiile lui.

Ce şi-au zis foştii tovarăşi, crezând în chip marxist?!... Că mutând găina comunistă, în altă ogradă, va face alte ouă!...

La începutul iernii, la alegerile din '96, însă nu le-a mai mers!

O parte bună din popor s-a trezit şi i-a trimis la plimbare pe democraţii cu două feţe!...

După Noi, a fost, o schimbare pe jumătate şi nu absolută!

O bunicică parte din popor, însă, mai ascultă cântecul de lebădă a vechilor guvernanţi. Încearcă povestea celor două luntrii!... Aşa, *"democraţii"* au prins curaj. Au strâns rândurile, s-au restructurat la iuţeală şi mieroşi, şi-au oferit serviciile, trecând, fără ruşine de partea guvernanţilor, suduiţi până atunci ca la "uşa cortului!"

O capcană pentru biata democraţie, ieşită de sub obrocul acelora care le-au devenit parteneri, astăzi!

Rezultatul s-a văzut la un an de guvernare!... "Beţele în roate" nu au lipsit. Peste tot fiasco!... Şi, mai ales în economie!...

Iată, deci greşeala prostească a partidelor istorice, ascultând lăuta diavolului.

Marele Senior, dacă ar fi trăit, nu ar fi făcut mezalianţă cu copiii acelora care l-au ţinut vreme de şaptesprezece ani în puşcărie! Ar fi preferat să rămână în opoziţie, alături de Noi, ca poporul ăsta odată şi-odată, să se trezească!

Iată, de ce Noi suntem şi vrem să fim în opoziţie, atât faţă de guvern, cât, mai ales, de o opoziţie înzorzonată în traele strălucitoare ale democraţiei, care este vinovată de tot Răul şi Dezastrul din ţară!...

Vrem să nu ne facem de râs şi Istoria Neamului să nu ne arate cu degetul, ţintuindu-ne la Stâlpul Infamiei!

G. R. I. V.

INFORMARE

• Respectând hotărârile anterioare, sâmbătă, 25/09 1998, s-a reunit la București, Consiliul Politic al Partidului *„PENTRU PATRIE"*. Au fost prezenți: Constantin Iulian (președinte al Partidului *„PENTRU PATRIE"*), Virgil Totoescu (vicepreședinte), Dumitru Paceag (vicepreședinte), Corneliu Suliman (secretar general), Ion Gavrilă - Ogoranu (consilier), George Ursa (consilier), Florin Dobrescu (consilier), Emilian Tache (consilier). Fiind prezenți 8, din cei 11 membri ai Consiliului Politic, ședința se declară statutară. Pe lângă aceștia au mai asistat la ședința Consiliului Politic și următorii: Nicolae Cristian Neagoe, Constantin A. Dragodan, Septimiu Râmboiu. Înainte de începerea ședinței propriu-zisă se face cuvenita rugăciune. Apoi se ține un moment de reculegere pentru cei dispăruți în ultima lună. Înainte de a se trece la ordinea de zi este anunțată prezența (la cererea acestuia) prof. Ion Coja, lider al *Partidului Dreapta Românească*. Acesta vine din partea formațiunii politice, pe care o reprezinta, cu mandat de a discuta unele probleme legate de apropiatele alegeri locale (pentru funcția de Primar General al Capitalei). Domnul Coja propune conducerii Partidului *„PENTRU PATRIE"* să se alieze, politic, să susțină, oficial, pe dl. col. (r) Ioan Bărbuță, membru al P. D. R., la alegerile locale din 23/10. 1998. Dl. Coja a făcut o prezentare a colonelului (r) Ioan Bărbuță lider C.A.D.A.; naționalist. Fost șef expertiză la Laboratorul de Cercetări psihologice ale armatei. Dl. Coja a mai cerut ca, dacă Partidul *„PENTRU PATRIE"* nu se va alia oficial în sprijinirea dlui colonel (r) Ioan Bărbuță, atunci să dea o declarație de susținere a candidatului „Blocului naționaliștii" și, dacă nici aceasta nu se va întâmpla, Partidul *„PENTRU PATRIE"* să dea o directivă - dacă este de acord – pentru ca membrii Partidului *„PENTRU PATRIE"* să voteze candidatul P. D. R. Conducerea Partidului *„PENTRU PATRIE"* a spus că îl cunoaște foarte puțin pe pretendentul P. D. R. la fotoliul de Primar General. Se va medita asupra ofertei P. D. R. și se va comunica - de către conducerea , Partidului *„PENTRU PATRIE"* – ce hotărâre s-a luat. Domnul Coja ne-a asigurat că este printre puținii ofițeri care nu a fost KGB-ist și a propus o întâlnire între dl. Ioan Bărbuță și Consiliul Politic al Partidului *„PENTRU PATRIE"*. După retragerea dlui Coja se trece la discutarea problemelor partidului nostru.

Se prezintă câteva informații:

a) Ce s-a petrecut la „ROMFEST" și provocările ce au avut loc acolo. Toate dirijate de numitul Doru Braia;

b) Problema Șerban Suru și Ovidiu Guleș;

c) De ce Partidul *„PENTRU PATRIE"* nu se prezintă la alegeri;

d) Manifestările lunii septembrie (părintele Voicescu, 99 de ani de la nașterea Căpitanului, Parastasul Căpitanului, Aiud, etc.).

• Din nou s-a atras atenția asupra unor disfuncțiuni și a indisciplinei unora. S-a stabilit ordinea de zi pentru Consiliul Director din 26/09. 1998. Iată ordinea:

1) Rugăciune;

2) Moment de reculegere pentru Vichentie Comșulea, Mircea Negrescu, părintele Liviu Brânzaș;

3) Informații prezentate de președintele Partidului *„PENTRU PATRIE"* dl. Constantin Iulian (Parastasul părintelui Voicescu de la Sapienței și Cernica, Mislea, Aiud, Romfest. Aiudul va fi prezentat de dl. Ion Gavrilă-Ogoranu și dl. Corneliu Suliman);

4) Organizare:

– Prezentarea Școlii de instructori;

- Situația sediului nostru;

- Pregătirea alegerilor anticipate;

- Comisii de specialitate pe probleme actuale;

5) Problema Senatului Partidului *„PENTRU PATRIE"* prezentată de Constantin Aurel Dragodan;

6) Îmbunătățirea apariției *Curierului Informativ*;

7) Raportul filialelor;

8) Hotărâri;

9) Rugăciunea de închidere.

•*Problema Școlii de instructori*. În zilele de 26 - 27/ 09. 1998 se va desfășura la București Școala de instructori seria a II-a. Vor preda: Simion Giurgeca, Virgil Totoescu, Petre Simionescu, Dumitru Paceag, Mircea Dumitrescu, Vasile Blănaru-Flamură, Dumitru Funda, Ionel Zeană, Corneliu Suliman.

• A doua zi, sâmbătă, 26/09. 1998 s-a desfășurat întrunirea Consiliului Director. Ședința a debutat la ora 10⁰⁰ printr-o rugăciune rostită de dl. Virgil Totoescu. A urmat momentul de reculegere în memoria celor dispăruți în ultima lună: Vichentie Comșulea, Mircea Negrescu, preot Liviu Brânzaș.

• Ședința a fost condusă de dl. Ion Gavrilă-Ogoranu.

La punctul *„Informării"* au luat cuvântul după cum urmează: Constantin Iorgulescu: prezintă manifestările de la Târgșor. Acestea se desfășoară anual în jurul datei de 20 august. Sunt organizate de prahoveni. Anul acesta s-a organizat un Simpozion la care au fost prezenți 230-250 persoane. Târgșor-ul a fost „închisoarea inocenților". Aici erau aduși elevii închiși încă de pe vremea lui Antonescu (1941) și cei arestați la 9/03. 1949 (*„Grupul Polizu-Obreja"*, *„Grupul Tulcea"* etc.). Întâi, regimul comunist a grupat pe închișii din considerente politice, astfel: Aiud: intelectuali; Gherla: muncitori; Pitești: studenți; Mislea: femei; Sighet: foști demnitari; Târgșor: elevi (de regulă din *„Frățiile de Cruce"*). Observând că cei închiși, după 1944, se convertesc la legionarism au organizat închisorile pe culoare politică. Astfel Aiudul, Piteștiul, Mislea, Târgșor devin închisori aproape exclusiv legionare. Se mai adaugă, aici, că, în special, la Aiud, erau închiși și „diverși"; chiar comu-niști.

• Dl. Vlad Iulian prezintă Parastasul de un an al părintelui Voicescu. Acesta s-a desfășurat la Biserica Sapienței (5/09.1998). Au participat 60-70 persoane. Tineri! A participat și președintele Emil Constantinescu. După slujbă s-a făcut deplasarea la Cernica. Participarea a fost puțină și datorită morții pr. Liviu Brânzaș. A oficiat părintele Vasile Gordon de la Biserica Sf. Ilie Gorgani.

(continuare în pagina 7)

Consiliul Politic al Partidului PENTRU PATRIE,
George URSA (consilier)

DESPRE OBIECTIVITATE

În anii care au urmat „eliberării României de sub jugul fascist" circula în mediile „reacționare" un banc ce viza negativismul Rusiei comuniste la orice observație din afară privind amestecul brutal în viața țărilor „desrobite". La orice acuză din presă sau de la tribuna O.N.U., oricât de timide, răspunsul bolșevic era același: „Niet" sau „Veto".

Cică pe străzile Berlinului devastat de război, un american și un rus, găsesc o haină de piele scumpă, un cojoc. Fiecare îl voia pentru el. Ca să nu-și supere prietenul, americanul propune ca rusul să ia cojocul, să-l vândă și să împartă banii.

Peste câteva zile se întâlnesc din nou. Vorbesc despre orice, numai despre cojoc nu. Atunci americanul întreabă:

- „Ce ai făcut cu cojocul"?
- „Care cojoc"?
- „N-am găsit noi pe stradă un cojoc frumos"?
- „Da".
- „Nu ți l-am lăsat să-l vinzi și să împărțim banii?"
- „Da".
- „Ce ai făcut cu cojocul?"
- „Care cojoc"?

Acest reflex al lui „Niet" s-a transmis peste timp în actuala presă de „Sărindar". Atât „Dilema" cât și „22" deși recunosc valoarea intelectuală a reprezentanților dreptei interbelice, nu se sfiesc să acuze dreapta, respectiv Mișcarea Legionară, de incultură. Chiar dacă îi lăsăm deoparte pe Nae Ionescu, M. Vulcănescu, Cioran sau Noica, apropiați sau încadrați Mișcării, cum pot fi trecuți cu vederea: Moța, Al. Cantacuzino, Banea, Blaga, Mihail Sturza, M. Polihroniade, C. Oprișan, Vintilă Horia, Pr. Bejan și atâția alții, din țară și din exil? Se trece cu vederea faptul că majoritatea studenților din acei ani și cei mai buni, erau de dreapta.

Eu, care nu am fost legionar, dar în închisoare am întâlnit oameni din toate categoriile sociale și orientările politice, am constatat că în ciuda decapitării Mișcării de către Carol și Călinescu, aceștia reprezentau ceea ce face cinste oricărui neam: cultura și caracterul.

Ca să dau un exemplu, cine se putea compara în fabrica de la Aiud din anii 1955-'56, anii cei mai relaxați din relativ îndelungata mea detenție, cu Gabriel Constantinescu, actualul redactor-șef al „Punctelor Cardinale".

Conferințele lui pe teme de filozofie și literatură universală, atâta timp cât s-au putut ține, erau unanim apreciate de toți deținuții, indiferent de culoarea politică. Și erau în acei ani în fabrică oameni ca prof. Bontilă, inginerii de la biroul tehnic al fabricii, preoți, precum și ing. Diaconescu, actualul președinte al P.N.Ț. și al Convenției Democrate.

Un astfel de om rar, care ar fi făcut cinste oricărei Universități europene, nu este folosit în situația actuală, în ciuda penuriei de specialiști cu care se confruntă Convenția.

Am cunoscut în detenție mulți oameni de cultură neîncadrați politic sau aparținând partidelor istorice. Nici prin număr, nici prin calitate, acești „ceilalți" nu se puteau compara cu legionarii. Deci, ce m-a impresionat pe mine și nu numai pe mine, a fost calitatea oamenilor întâlniți. Dar mulți din cei ce gândeau atunci așa, evită să o recunoască azi, de teamă ca nu cumva, cineva, de undeva, să le dea notă proastă la putere.

Nu discut doctrina și greșelile legionare. Greșelile și le-au asumat ei înșiși, spre deosebire de cei ce i-au prigonit și ale căror păcate sunt infinit de mari.

Depun această mărturie deoarece am constatat că în publicistica de azi, lipsește evaluarea cinstită și obiectivă a ideilor și faptelor tuturor celor implicați în viața politică și culturală a țării din acest veac.

Fiecare, când vorbește de ai lui, poate fi bănuit de subiectivism. Dar independenții ce fac? De ce văd numai greșelile umane? De ce văd numai cu un ochi, în special cu cel stâng?

Dl. Sorin Alexandrescu, în „22", din 1-7 septembrie, făcând o caracterizare a nivelului cultural al legionarilor, trimite la Conu Leonida, plus îndoc-trinare și antrenament terorist. Manciu a fost o „victimă", nu satrapul tiranizant al studențimii naționaliste și protector al stângii comunizante. Sau că legionarii s-ar încrede în tendința ciclică distructivă, moștenire a pașoptismului. Construcția sau repararea de biserici, școli, poduri, drumuri, fântâni, înseamnă pentru dl. Alexandrescu, tendință distructivă. A existat cazul Iorga-Madgearu, dar nu și sutele de asasinați de pe întreg cuprinsul țării. Sacrificiul, în slujba oricărei idei este inutil. De ce Moța și Marin nu au stat cuminți în banca lor, nu să se agite și să alarmeze despre iminența pericolului comunist, precum odinioară găștile Capitoliului.

- Divorț între vorbă și faptă - mai reproșează el legionarilor. Dar proclamarea de către Guvernul liberal a libertății alegerilor și în același timp împușcarea unui student ce lipea afișe electorale, ce o fi? Și cazuri de acest fel sunt nenumărate.

„Un caz colectiv de miopie politică", este chiar subtitlul articolului d-lui Alexandrescu. Este drept, că de această miopie au mai suferit și alți români. Miop a fost Ioan Vodă Viteazul în contrast cu clarvăzătorul pârcălab Eremia. Acesta a înțeles că nu sunt șanse în confruntarea cu Semiluna, care avea venituri duble față de regele Spaniei, cu toate că acesta avea aurul Americii. Drept este deci să admirăm judecata limpede a pârcălabului trădător și să mustrăm țara care nu i-a ridicat nici un monument.

Tot vizionari au fost prizonierii ce s-au alăturat Anei Pauker și lui Walter Roman ca să vină să bolșevizeze armata română, nu ca cei ce au rămas încă patru ani în prizonierat, ca apoi să-și continue calvarul în închisorile din România. Nu mai dau alt caz, deși din păcate e plină istoria noastră de clarvăzători. Ar merita totuși pomenit, Titulescu.

Cititorii, mai ales cei cu vedere clară, m-ar putea socoti și pe mine legionar. Repet, Nu am fost încadrat politic. Dar celor ce ar insista să mă încadreze astfel, le-aș putea răspunde cu cuvintele lui Ion Ioanid din încheierea vol. IV al lucrării. *„Închisoarea noastră cea de toate zilele"*.

Citez din memorie: *„Deși fișa mea arată clar că nu am fost încadrat politic, cineva, politrucul desigur, scrie alături: LEGIONAR. Această pată pe care Securitatea o dorea infamantă, pe mine nu putea decât să mă onoreze"*

Vasile ROȘU

IN MEMORIAM

- Părintele Eugen BERZA (ZELEA) -

Spre albe țărmuri, dintre noi te-ai dus,
Chemat de Tatăl nostru cel de sus.
Te plâng și cei de ieri, și cei de azi,
Statornici, buni și vrednici camarazi.
Se-nvolbură, cuprinse de fiori,
Celule reci din negre închisori...
Acolo unde neclintiții brazi
Și sufletul atâtor camarazi
Cu dragoste și-același sfânt refren,
Te-au însoțit, PĂRINTE EUGEN!
Și, iată, Dumnezeu ni te-a luat,
Cu sufletul tău mare, preacurat
Și nu putem să credem că, de-acum,
Rămânem singuri pe al nostru drum...
Vei fi PREZENT, mereu pe-aceleași căi
Cu credincioșii – CAMARAZII TĂI!
15 august 1996 - Bacău

Petru C. BACIU

Începând cu acest număr, Curierul Informativ al Partidului PENTRU PATRIE va publica, la această rubrică, dări de seamă asupra acelor „cărţi fundamentale" ce nu ar trebui să lipsească din instruirea şi educa-ţia tuturor, şi mai cu osebire din cea a celor ce doresc să conducă o ţară.

Redacţia

Lecturi fundamentale

Alain PEYREFITTE:

C'ETAIT DE GAULLE vol. 2

După întoarcerea la conducerea ţării, în 1958, generalul de Gaulle şi-a ales colaboratorii - pe care nu-i schimba din 6 în 6 luni – pentru că prima datorie a unui om de stat este să dureze - şi printre ei s-a aflat autorul acestei cărţi al cărei, al treilea volum, ar urma să apară în cursul anului viitor.

Primul volum – subintitulat „Franţa redevine Franţa (din care vom traduce câteva pagini excepţionale în viitorul nostru Buletin)", a apărut în 1994; cel pe care vi-l prezentăm azi - „Franţa îşi reia locul său în lume" în 1997 şi acoperă perioada dintre 1963 – 1968.

A.P. era ministrul Informaţiilor şi purtătorul de cuvânt al Guvernului - adică mai ales al preşedintelui Republicii şi auxiliar al primului ministru – având privilegiul luării de note în cursul Consiliilor de Miniştri sau în timpul convorbirilor particulare cu cei doi oameni de stat.

Tot ceea ce apare în aceste trei volume, până azi confidenţiale, sunt extrase din notele luate atunci, cel mai adesea transcrise sau dictate, în ziua respectivă iar exactitatea lor a fost verificată cu ajutorul proceselor verbale redactate de secretarii preşedinţiei sau guvernului.

Dacă în faţa Consiliului de Miniştri, de Gaulle vorbeşte cu o încredere reţinută, rămânând prudent pentru că, deşi a comunicat membrilor guvernului religia secretarului ştie că un secret împărtăşit celor 25 de miniştri nu este la adăpost de alte urechi (Pentru de Gaulle Consiliul de Miniştri este instituţia supremă a Republicii: o scenă unde statul se dă în spectacol şi unde grefierii istoriei sunt prezenţi).

Dar, în salonul aurit – biroul generalului - convorbirea poate lua două forme: sau se adresează purtătorului de cuvânt şi, prin el, presei, deci marelui public: atunci atenuează sau chiar cenzurează ceea ce a spus în faţa miniştrilor, sau dă o formă categorica celor doar schiţate în timpul consiliului.

Alteori se serveşte de confident pentru a da frâu liber imaginaţiei, pentru a suscita o contradicţie, pentru a analiza ipotezele în funcţie de toate consecinţele posibile sau pentru a încerca soliditatea şi fermitatea judecăţii partenerului de discuţie. Deci nu trebuie luate declaraţiile lui ad litteram: ci este nevoie de relativizarea lor.

Între ce trebuie spus imediat şi ceea ce trebuie ţinut secret generalul operează foarte bine în el însuşi, deosebirea. Şi uneori, spune A.P. mi-o precizează pe un ton cominatoriu – deşi cel mai adesea lasă la latitudinea mea decizia discreţiei.

Şi de aceea, spune autorul acestor trei volume, a decis după treizeci de ani de tăcere, să expună publicului acest triptic monumental.

Pentru că ne este imposibil să trascriem tot ceea ce ar merita din conversaţiile – indiferent că era vorba de cele cu miniştrii-cu presa, cu ţara şi cu lumea, am ales pentru azi, o pagină ce ni se pare de mare actualitate ţinând seama şi de cele ce se petrec în România şi de isprăvi din toată lumea".

„19 iunie 1963 – Consiliul de Miniştri.

(John Profomo, ministrul Apărării din Marea Britanie a demisionat din cauza unui scandal răsunător: au ieşit la iveală relaţiile lui cu Christine KEELER, o „call-girl"- pe româneşte curvă - implicată în acţiuni de spionaj în favoarea U.R.S.S.).

La terminarea Consiliului, generalul îmi spune: „această afacere este scandaloasă, dezgustătoare şi lamentabilă. UN MINISTRU TREBUIE SĂ FIE DE NEBANUIT ...

- Ce înseamnă asta, mon general?

- Este simplu. Nu trebuie ca un om care deţine o putere în stat, deci depozitarul încrederii poporului, să tradeze această încredere sau să pară a fi capabil să o facă. A fi de nebanuit nu înseamnă doar să nu fi comis ceva grav; înseamnă să nu te expui vreunei banuieli de slăbiciune. Miniştrii reprezintă ceva mai presus de ei înşişi. Slăbiciunea este omenească, dar ea NU POATE FI MINISTERIALĂ. Această exigenţă este de la sine înteleasă când este vorba de integritate – ARTICOL ESENŢIAL în CONTRACTUL de ÎNCREDERE DINTRE ALES şi POPOR.

Integritatea ... Suntem numeroşi, în jurul mesei, cei care ne reamintim, de acel ministru care, a fost concediat ca un servitor incorect. Era un vechi militant a cărui fidelitate merita să fie recompensată - şi de aceea a fost limojat – (eliminat) pe tăcute. Vina lui: a dat unui stat strain informaţii, pro-babil plătite, făcând şi imprudenţa de a se folosi şi de telefon. Primul ministru, Pompidou, a aflat şi a pus, imediat preşedenţia la curent cu acest fapt sau doar cu ACEASTĂ BĂNUIALĂ. Generalul, fără să mai ceară alte informaţii, a decis: „Primul ministru trebuie să-i ceara AZI demisia şi să-i interzică intrarea în Minister.

Nimic nu a transpirat în presă dar toţi miniştrii, toţi directorii generali ştiau despre ce este vorba. Generalul este intratabil. „Nevasta Cezarului ..."

(Continuare în pagina 10)

Scrutator jr.

SUNT DEZGUSTAT

Cu tot dezgustul care mă stăpânește sunt, din nou, hotărât, să comentez – prin scris – situația politică, economică, socială și națională a României ciuntite. Și, prin grija așa zisei clase politice conducătoare, de azi, în curând federalizate. Analizând activitatea componenților suprastructurii sociopolitice naționale constat un grad înalt de i-resposabilitate al acestora. Pur și simplu con-ducătorii noștri, de după 1989, sunt iresponsabili, dacă nu schizoizi mulți dintre ei. Dovada: tratatul cu Ungaria, semnat de puterea Iliescu, tratatul cu Ucraina, semnat de actuala putere, disoluția ga-lopantă a autorității, dezmățul demențial al in-divizilor ce se autonumesc reprezentanți ai „So-cietății civile" (concept inventat de Hegel, foarte drag urmașilor acestuia – hegelienii de stânga – din care s-a dezvoltat marxismul anilor 1838 – 1850). Nu ezit să calific grupurile, de inși, care gravitează în jurul revistelor *22, Dilema,* postului *Pro TV* etc, din rândul cărora se recrutează ac-tualmente reprezentanții ce direcționează mass-media, drept grupuri criminale. Antiromânești. Aceștia, alături de politicienii semi-ramoliți, inculți și mulți bolnavi, nimicesc, conceptual, și în fapt, precepte, și stări de fapt, conservatoare de românism. Dezinteresul față de tot ceea ce-i românesc a dovedit-o până și Romfest-ul. Nici un *șöroșel* n-a cârîit despre așa ceva. Șöroșei, învățați cu perversiunea intelectuală, viclean instruiți, atacă - după obiceiul Marx-ului anilor 1838-1850 - oamenii care propovăduiesc și practică naționalismul și creștinismul. Studiați-l pe Engels și pe Marx-ul acelor ani și veți constata cum, pe zeci de pagini, batjocoresc preoții, funcționarii germani, oamenii de cultură, regii, „feudalismul". Aceeași metodă o aplică azi tipi ca Andreescu, Adameșteanu, Pleșu, Ornea etc. Iar puterea guver-nează cu aceștia și cu organizații de-a dreptul criminale precum UDMR. Idem, oferă avuția națională, pe nimic, „investitorilor strategici". Este inadmisibil. Transformă națiunea română într-un soi de pa-lestinieni ai anilor ce vin. Schimbă aspectul demografic al națiunii. Căci, ia gândiți-vă la in-vazia de turco-arăbime! De religie islamică. Ce înseamnă aceasta în 25-30 de ani? Sute de mii de familii de turci și arabi cu câte 5-6 neveste român-ce și cu urmași mahomedani. Apoi, Transilvania năpădită, iarăși, de proprietari unguri, fostul Regat năpădit de proprietari evrei. Românismul astfel decimat, fragmentat va sucomba. Iar națiunea va deveni un fel de populație flotantă, un fel de lumpen rătăcitor între sat și oraș. Nu vreau să mă gândesc la așa ceva. *Mlaștina disperării* este de nedepășit se pare. Doamne, ajută-ne, că ne prăpădim. Nu exagerez cu nimic. Tribulațiile cu UDMR ale actualei puteri sunt dovada unei condamnabile neputințe. Efectiv actuala conducere politică este un Golem. Doamne, nu ne părăsi pentru păcatele noastre. Iartă-ne și ne scapă căci numai Tu ne ești speranță. Și nădejde. O minoritate de circa 5,7% ține în șah 94,3% români. Nu putem cădea mai jos de atât. Ba se poate îmi veți spune. Putem ajunge sclavi ca anglo-americanii. Ei bine, nu suntem departe și chiar ar trebui să ne plângem de milă pe dunga șanțului. Mă simt neno-rocit că sunt un român care poate face atât de puțin pentru neamul lui. Mă îngrozesc... pentru noi.

George URSA

PLOPII AIUDULUI

Trunchi lângă trunchi se-nalță drept spre soare
Tăcuți și lini ca zborul de lăstuni,
Pândari străbuni în zale lucitoare
Ca o cetate-n freamăt de furtuni.

Frați buni cu noi, doar ei ne cunosc graiul
Și străjuiesc veghere peste noi,
Atâtor doruri ce își duc alaiul
Ca un cortegiu jalnic, prin noroi.

Prin dreve, cu obloane, care ascund
Măcel și trupuri, cari zidite, mor
Și, unde numai moartea și călăi, pătrund,
Aud cum prohodește frunza lor.

Când noaptea gândul mai presus de tină
Aleargă slobod căci eu sunt pustiu
Aud din nou cum creanga lor se-nchină
Și-mi amintește că sunt încă viu.

Petru BACIU

 SEMNALE EDITORIALE

• *Editura Societății Scriitorilor Români editează, sub semnătura d-lui Constantin Iorgulescu, membru marcant al Partidului „PENTRU PATRIE", volumul „TEATRU DE SERTAR". Cartea cuprinde trei piese. Două din ele cu stagiul de... sertar. Fiind scrise cu mult timp în urmă n-au primit avizul favorabil de la responsabilul cu dramaturgia din Uniunea Scriitorilor din Republica Socialistă România, nu au primit undă verde pentru a fi publicate, și cu atât mai puțin pentru a fi jucate. Citiți-le! și veți înțelege de ce.*

Autorul, în „prefața" volumului, ne spune că: „Scopul mărturisit al publicării acestor piese de teatru, este ca să probeze că, împotriva a tot și a toate, una din legile lumii, cea mai greu, imposibil de abrogat, e speranța". Și **speranța** *i s-a realizat. Volumul a fost publicat.*

• *Doina Popa, fiica fostului deținut politic VASILE POPA, din Vrancea, sub forma unui jurnal, cu temă fixă, publică c a r t e a „SFÂNTA TINEREȚE".*

În acest volum autoarea redă felul cum tatăl a cunoscut și activat în Mișcarea Legionară, frământările și suferințele sale în închisorile prin care a trecut și credința fermă a tatălui că vor urma și vremuri mai bune, normale, pentru Neamul acesta. Odată cu Marea Biruință care va să vină.

Autoarea nu pregetă să ne arate că ar tenta-o și pe ea o astfel de luptă. Și-ar dori să înființeze **„Asociația urmașilor foștilor deținuți politici"**. *Ne-ar bucura dacă asemenea preocupări ar exista în gândirea tuturor urmașilor foștilor deținuți politici.*

• *Dorind să traducă în fapte, dorințele lui Simion Ghinea, exprimate în ultimele sale zile, Editura ELISAVAROS editează, și cu ajutorul dlui. George Ursa, cartea „FORTUL 13" de Dragoș PROTOPOPESCU. O reeditare a primului roman (anii '30-'36) despre închisorile din România. Închisori în care Guvernul liberal, cu asentimentul Regelui, la ordinul forțelor OCULTE, asvârle, în mod abuziv, pe legionari.*

• *Tot în urma dorinței lui Simion Ghinea, aceeași editură ne prezintă, într-o ediție îngrijită, cartea dr-lui Alexis Carrel* **„Omul, ființa necunoscută"**. *Lucrare își propune să ne învețe a lupta pentru adevărul istoriei și pentru cunoașterea trecutului, pentru a prevedea viitorul și a-l corija.*

• *Sub egida* **Fundației Culturale Buna Vestire** *și cu sprijinul Editurii „ELISAVAROS" a apărut lucrarea dlui Dumitru (Tache) Funda:* **„După 60 de ani, mistificarea continuă. Cui folosește?"** *În carte autorul ne relatează viața și activitatea sa din copilărie și până-n prezent, vorbind despre evenimente la care a luat parte, viața sa în Mișcarea Legionară.*

• *Pe lângă acestea, autorul își manifestă protestul față de denigrările practicate de istoricii școliți la „Ștefan Gheorghiu" cât și față de activitatea A.F.D.P.R. unde a fost instaurată „dictatura lui TICU DUMITRESCU".*

• *Într-o frumoasă ediție, cu o copertă adequată, camaradul nostru Dumitru Oniga, din Suceava, ne prezintă poeziile scrise între anii 1948-1989. Cartea, intitulată „NOVISSIMA TRISTIA", cuprinde poezii din închisoare închinate familiei sale, dar și suferinței. Autorul nu omite a-și mărturisi gândurile despre măreţul său IDEAL – România legionară.*

• *Același fel de gânduri ne destăinue în cartea sa „VITRALII ȘI ZĂBRELE" și d-na Ileana Corilă-Biju despre care, în prefață, PAN M. VIZIRESCU spune: „Singuratică în preocupările sale, o considerăm pe Ileana Corilă-Biju, o Domniță culegătoare de rouă și surâsul florilor". A plecat din lume cu prinos de slavă în grădina lui Dumnezeu.*

Mișu DUMITRESCU

VIZIUNEA LUI PHEBUS

La mii și mii de leghe de Pontul Euxin,
unde-a Sudului Cruce corăbiile-ndrumă,
Apolo-și plimbă darnic carul său de lumină
pe cer, spre Miază-Noapte: un mesager divin!

În miez de zi rotește în vaste spații farul;
îndreaptă încet fața-napoi spre Răsărit:
pe-ntinderi verzi de ape-Indianul nesfârșit.
Precum frunza plutește, în zări, Madagascarul!

Întins platou de-argint, cu roci de cristalin
înmuiate-n rugină, este străpuns prin soartă
de semeți stâlpi vulcanici, cu energie moartă;
prea vii odinioară, cu pântec de-aur plin.

Apoi, Phebus și-aruncă ochii din-naltul cer
Spre Apus: Atlanticul Okeanos ascunde printre valuri
O insulă pustie cu numele Elenei, zâna cu multe haruri,
unde, în vremi apuse, Napoleon pierit-a umilit și stingher

Nu uită Mult-Slăvitul să-și mai facă un dar:
Privește printre gene bălaia Antarctidă,
înveșmântată-n gheață, frumoasă dar lividă;
imensă pată albă-n Oceanul Planetar!

Însă, ca prin minune, făptura Lui tresare:
aruncă cu putere flăcări spre Nord, în vară,
căutând printre perle o maestoasă Țară
ocrotită de Domnul de sus, din marea zare.

Dar iată că o află străjuită de Mare:
la față rotunjoară, în mijloc arc de munți
cu bogății ca-n basme!... Sunt nestemate rare
râvnite, peste veacuri, de nesătui și crunți.

Coroană de flori dalbe, cu aur împletită,
Cu ramuri verzi de cetini, spice de grâne coapte,
Petale presărate: roș', galbene, albastre;
Cu suliți licărinde de-argint împrejmuită.

O dulce Românie! – gândi atunci Măritul -,
glorioasă pe vremuri, cuprinsă azi de greu,
prin fiii Tăi cei harnici, profunzi ca infinitul,
deveni-vei mai mândră chiar decât chipul Meu!

Martie 1995 ***Eugen BĂLAȘA***

(urmare din pagina 2)

Mislea: Aici, fostele deţinute legionare fac hram, parastas, rugăciune, în fiecare an pe 8/ 09. 1998. Se pomenesc femeile care au suferit şi au murit acolo.

Bucureşti: S-a ţinut, sâmbătă, 12/09.1998, aniversarea a 99 de ani de la naşterea Căpitanului. Iar în 13/09. 1998 a avut loc, la Biserica Sf. Ilie Gorgani o rugăciune pentru Căpitan;

Aiud (prezintă Corneliu Suliman): În acest an, ca în fiecare, comemorarea celor de la Aiud s-a făcut pe 14/ 09. 1998. S-a remarcat în acest an C-tin Bucescu, membru al Partidului *„PENTRU PATRIE"*. El a făcut un istoric al celor întâmplate aici. Închisoare destinată legionarilor, exterminării lor. S-a organizat şi un simpozion. Antonescu se face, primul, vinovat de crimele de la Aiud. Această comemorare a prilejuit întâlniri cu oameni din judeţe unde Partidul *„PENTRU PATRIE "* nu are filiale. Exemplu: Arad, Argeş.

Romfest: Sărbătoare a românilor din SUA şi Canada. Ajuns în anul acesta la a 6-a ediţie. Se organizează din doi în doi ani. Scopul lui: realizarea unităţii românilor din exil. În 1998 s-a desfăşurat la Bucureşti, în Aula Muzeului Naţional de Istorie. S-a vrut, de către unii, ca, această întâlnire, să fie cât mai discretă. Singura oficialitate prezentă la deschidere – Viorel Lis, Primarul General al Capitalei. Desfăşurată pe parcursul 16-20 / 09. 1998 întâlnirea n-a fost lipsită de incidente şi provocări. Campionul acestora a fost numitul Doru Braia, individ care se vrea un adversar al spiritului naţional, un adversar al românismului. El s-a vrut chiar un poliţai al conştiinţelor. N-a reuşit decât să fie un caraghios. Desigur, a făcut valuri. Căci aceasta şi-o dorea. S-au remarcat aici unii cuvântători şi unele luări de poziţie: Ioan Halmaghi, Traian Golea, Nae Nicolau, Zahu Pană, Ion Creţu, părintele Calciu - Dumitreasa, Vasile Tărăţanu (Bucovina ocupată), Pavel Vasile, Ion Lăcătuşu, Mihai Prepeliţă (Bucovina ocupată). Fiecare dintre aceştia a prezentat în culori cât mai exacte punctele nevralgice ale românismului. Locurile unde atacă adversarii românităţii, respectiv: Bucovina, Sudul Basarabiei, Basarabia, Sudul Dunării, Serbia, Transilvania, Transnistria, unde duc propagandă contra romanităţii (SUA, Canada, Europa occidentală).

„Romfestul" a fost un prilej însemnat pentru Partidul *„PENTRU PATRIE "*. Românii din exil au înţeles că există un autentic partid de dreapa în România.

• Celelalte puncte pe ordinea de zi au fost: Senatul, Curierul Informativ, Şcoala de instructori, Sediul, raportul filialelor.

Problema Senatului a fost prezentată de dl. Constantin Aurel Dragodan. Domnia sa a spus că modelul Senatului P „PP" este fostul Senat legionar. Acestuia i s-au pus bazele la 04 / 01. 1929 şi era compus din bărbaţi trecuţi de 50 de ani. Indicaţi de şeful Legiunii. O importantă şedinţă a avut loc pe 8/02. 1938.

INFORMARE

• Constantin A. Dragodan propune ca Senatul Partidului *„PENTRU PATRIE "* să se adune când se adună şi Consiliul Director, al Partidului *„PENTRU PATRIE "*. După ce se termină şedinţa acestuia din urmă.

• ***„Curierul Informativ" :*** Despre publicaţia lunară a Partidului *„PENTRU PATRIE "* a luat cuvântul Corneliu Suliman, secretar general al Partidului *„PENTRU PATRIE "*. Dânsul a spus că această publicaţie trebuie să „devină competitivă". În 2-3 luni să fie dotată redacţia cu un calculator, cu imprimantă şi skaner, redactori, şi să pregătească 2-3 pagini pentru săteni, să se mărească litera şi aspectul grafic etc.

Şcoala de instructori: va continua de-a lungul anului cu tinerii care pot veni. Rolul ei este fundamental pentru viitorul crezului nostru, aşa cum esenţial este şi un Sediu Central. S-a dat sarcină tuturor să caute sediu pentru a-l cumpăra.

Raportul filialelor: Au fost prezente 15 filiale. Prin preşedinţi de filiale sau reprezentanţi.

Notă comună a rapoartelor verbale: fiecare filială se confruntă cu lipsa de sediu, lipsă tineret. Organizaţia Braşov a trimis 3 tineri la Şcoala de instructori. Organizaţia Mureş a pierdut 4 inşi; prin deces. Mureşul cere, asemenea ca fiecare filială să furnizeze Redactorului şef al buletinului nostru informaţii din filiale. Sunt de remarcat filialele Timiş cu activitate în Caraş - Severin (Reşiţa), Arad, Bihor. La fel Teleormanul. De reţinut pentru viitorul imediat: bibliotecă pentru Sediul Central, permanenţă la Sediu, etc.

• Preşedintele Partidului *„PENTRU PATRIE "* a informat Consiliul Director despre discuţiile avute la Consiliul Politic cu delegatul P.D.R. – Ion Coja şi problema candidatului acestei formaţiuni la funcţia de Primar General al Capitalei. Consiliul Director a hotărât ca să dea mandat, celor 6 membri ai Consiliului Politic din Bucureşti (Constantin Iulian, Dumitru Paceag, Corneliu Suliman, George Ursa, Florin Dobrescu, Emilian Tache), pentru a hotărî dacă Partidul *„PENTRU PATRIE "* spijină oficial pe col. (r) Ioan Bărbuţă la alegerile din 25 /10. 1998.

Hotărâri: 1) Membrii Consiliului Politic mai sus amintiţi să decidă dacă să mergem alături de „Blocul Naţionaliştii" (P.D.R. + Partidul Reîntregirii Opţiunea Daco-Latină).

2) Ordin pentru toţi: căutarea unui Sediu Central.

• Şedinţa se încheie cu rugăciune.

• Următoarea întâlnire a Consiliului Director: sâmbătă, 31/10. 1998 (Consiliul Politic: vineri, 30/10. 1998 ora 19^{00}, Sediul Central, P-ţa George Coşbuc).

RUGA

Fă să ningă cu uitare, DOAMNE!
Peste silă şi peste dureri,
Primăveri aducă rod de toamne,
Şi peste răni, pioase mângâieri!

Şterge DOAMNE ura şi mânia,
Ce-au cupris pământu-n lung şi-n lat.
Fă să ştim că, azi, în România
Lacrima e simbol prea curat.

Genunchiu-n adâncă priveghere,
Cere-n toată pătimirea sa:
Revarsă DOAMNE peste toată firea,
Harul sfânt cu toată mila ta!
Peninsula,
14 / 12 . 1951

IOAN D. MITREA

SĂ TREACĂ PAHARUL ACESTA

(urmare din Nr. 37-38)

Bineînţeles că Iisus era fără păcat şi nu purta nici vina adamică, adică nu avea păcatul iniţial; El era om desăvârşit, iar păcatul înseamnă ştirbire, nedesăvârşire.

Noi rămânem pe poziţia pe care am moştenit-o de la străbuni: „Iisus a fost Dumnezeu adevărat şi om adevărat".

Dacă nu ar fi fost aşa, toată jertfa Mântuitorului şi-ar pierde din grandoare. Nu ar mai fi „farul" care a luminat calea Sfinţilor Mucenici spre martiriu.

Totuşi ţinem să adăugăm că o deosebire între omul comun şi Mântuitorul a fost. Datorită purităţii Sale, Iisus era înzestrat cu o sensibilitate extraordinară, care L-a făcut să simtă mult mai profund ca noi toată grozăvia supliciului la care a fost supus. Prin jertfa şi exemplul Său, Iisus a vrut să ne arate că „putem fi desăvârşiţi, precum desăvârşit a fost El."

Dacă ne-am rezuma să cităm numai versetele Sfântului apostol Ioan, inserate în prima epistolă 4.18, am constata că poziţia preabunului Iisus era în afara fricii:

„În iubire nu-i frică, ci iubirea desăvârşită alungă frica, pentru că în frică este durere. Cel ce se teme nu e desăvârşit în dragoste".

Poate cineva îndrăzni să spună că Iisus nu a fost desăvârşit în dragoste?

Un alt argument la fel de puternic ca acela al Sfântului Ioan, îl găsim şi în afirmaţia Sfântului Grigore Sinaitul, care îi atribuie Satanei, pe lângă alte atribute, şi laşitatea[5].

Transferată la om, laşitatea, nu poate fi activă decât dacă omul este în slujba Satanei. În cazul lui Iisus, în timpul rugăciunii din grădina Ghetsimani, nu se poate pune problema vreunui amestec satanic. Ceea ce înseamnă că privind şi din acest unghi starea de spirit a Mântuitorului din grădina Ghetsimani, o găsim departe de frica morţii. Strângând raţionamentul prin înseşi cuvintele Domnului, ajungem tot la aceeaşi concluzie:

„Iisus nu s-a temut de moarte".

- «Nu vă temeţi de cei care ucid trupul iar sufletul nu pot să-l ucidă» (Matei 10, 28).

Putea Iisus să le recomande ucenicilor Săi nepăsare sau curaj în faţa morţii, iar când El se afla în preajma ei să se ferească, cerând îndurare? Putea El, Cel drept, să aibe situaţii ? Una pentru ucenici şi alta pentru El?

Hotărât, nu!

Marele poet latin Virgiliu, recunoscut pentru înţelepciunea sa, spunea: «Fericit este acela care poate cunoaşte cauza tuturor lucrurilor căci atunci calcă în picioare orice teamă şi chiar neînduplecatul destin».

Dante defineşte poziţia laşilor: «Gloată care nu a fost niciodată în adevăr».

Seneca[6], după ce a fost condamnat la moarte de împăratul Nero, nu a cerut iertare, ci doar îngăduinţa de a-şi lua singur viaţa, în loc să fie executat de călău. Într-o baie cu apă fierbinte şi-a tăiat venele de la mâini.

Nevastă-sa, înebunită de durere, îl plângea: «O, soţul meu iubit! Cum mori tu nevinovat»?

«De ce mă plângi, soţie dragă? Ai avea motiv să mă plângi dacă muream apăsat de vreo vină. Dar aşa...?»

Lui Socrate[7], după ce a fost condamnat la moarte, i s-a spus de către prieteni: «Socrate, tu nu îţi mai aparţii. Tu eşti un geniu al omenirii. Tu nu trebuie să mori. La poarta cetăţii te aşteaptă doi catîri: unul cu hrană, îmbrăcăminte şi bani şi celălalt pentru tine. Fugi!».

Senin, mustrându-şi duios prietenii, Socrate a respins «ispita», spunând celor care îl ademeneau: «Toată viaţa v-am învăţat să respectaţi legea. Acum, când ea mă loveşte, să nu o mai respect? ».

Socrate şi-a încheiat viaţa senin, ducând la gură cupa cu otravă, fără să-i tremure mâna.

Leonidas[8], regele Spartei, eroul de la Termopile, nu a şovăit să se sacrifice când a fost în joc salvarea armatei ateniene. Împreună cu 300 de ostaşi a scris cea mai superbă pagină din istoria laică.

*

Dacă privim figura Mântuitorului, în comparaţie cu oamenii arătaţi mai sus,Mântuitorul este mai palid? A fost, oare, Dezrobitorul un blajin sfios, gata să se ascundă de frica unuia sau a altuia? Dacă ni-L imaginăm în plină furtună, înfruntând şi poruncind stihiilor să se potolească sau răsturnând tarabele zarafilor din Templu şi gonindu-i cu biciul, figura «Neînfricatului» nu ne apare clară? Se zăreşte, oare, o cât de mică pată de şovăială în Bărbatul care înfruntând plutonul de ostaşi înarmaţi, veniţi să-L dea pierii, a zis: «Eu sînt»?

Câtă măreaţă cutezanţă a radiat din persoana lui Iisus, încât ostaşii s-au dat înapoi, căzând cu faţa la pământ! (Ioan 18, 6). În orice ramă a cutezanţei morale L-am aşeza pe Hristos, se încadrează perfect, cuprinzându-le şi dominându-le pe toate:

Nu a avut păcat.
Nu a stricat Legea.
El singur este adevărul.
Iisus cunoaşte perfect pe Creatorul tuturor.
Hristos s-a jertfit pentru omenirea toată.

Am văzut că moartea, deşi teribilă, nu înspăimântă oameni care au o poziţie demnă faţă de morală. Dacă păgânii au ştiut să depăşească frica de moarte, creştinii au fost mai puţin demni în faţa morţii? Sfântul Ştefan, aproape zdrobit de pietre, nici măcar nu s-a supărat pe ucigaşii săi. Senin, de parcă ar fi fost în faţa Altarului, s-a rugat pentru aceia care îl ucideau. Nici ceilalţi Sfinţi Părinţi – mucenici – nu au fugit de moarte, de morţi cumplite: tăiaţi cu fierăstrăul, aruncaţi în cazane cu smoală topită, sfârtecaţi de fiare sălbatice etc.

Lăsând la o parte prigoanele sporadice, declanşate de împăraţi slabi sau nebuni, ca Nero, Caligula, etc., prigoanele organizate de Septimiu Sever, Marc Aureliu şi Traian, împăraţi lucizi şi puternici, au fost adevărate masacre, în care au pierit zeci de mii de creştini. Deci dacă oamenii – păgâni sau creştini – care au cunoscut demnitatea umană, nu s-au temut de moarte, Fiul lui Dumnezeu, Stăpânul morţii, care ştia că în clipa în care îşi va da Duhul va fi de-a dreapta Tatălui, iar a treia zi nici trupul Său nu va răbda moartea, putea avea complexe în faţa morţii? Greu de crezut, având chiar trup de muritor de rând.

(va urma)

Emanoil PARASCHIVAŞ

[5] *Filocalia, vol. VII, trad. de Pr. Prof. D-tru Stăniloaie, p. 120 şi 121.*

[6] *R. Grave, Eu Claudius Zeu, în „Petit Larousse", ed. 1966, p. 1699*

[7] *Platon, Apologia lui Socrate, trad. de C. Papacostea, Ed. Casa Şc. 1930, p. 98.*

[8] *Plutarh, Vieţile paralele ale oamenilor iluştri, şi Istoria universală, Ed. Ştiinţifică, Buc., 1959, p.23.*

INTRODUCERE ÎN ISTORIA NAŢIONALISMULUI

EDUCAŢIA ÎN GRUP

(urmare din Nr. 37-38)

Despre acesta vom spune câteva vorbe acum – pentru că, spre deosebire de Occident, în această zonă nu existau tiparele prezente în ţări ca Anglia, Franţa sau Scandinavia şi de aceea Herder şi romanticii şi-au îndreptat atenţia spre bazele prepolitice, preraţionale – limba maternă, vechile tradiţii populare, strămoşii comuni sau „spiritul naţional". Aceste criterii nepolitice au creat un naţionalism etnic – lingvistic, diferit de naţionalismul statal al Vestului. Să ne amintim că în ţări ca cele din Imperiul Otoman adesea nu exista nici o formă statală - (Serbia, Bulgaria, Grecia erau paşalâcuri; Ţările Române erau conduse de prepuşii fanarioţi ai Ţarigradului; etc.).

Şi sub atari influenţe vor acţiona cărturarii viitoarei Românii pentru că, aşa cum scria Mircea Eliade, în 1934, „ceea ce putem constata este că acei creatori de valori, acei „intelectuali" atât de mult bârfiţi, care nu se integrează nicăieri şi care umplu lumea de „teoriile" lor, tocmai ei sunt aleşii prin care istoria creşte, prin care o ţară merge mai departe sau decade până la neființă. (Cred că suntem înţeleşi: nu este vorba nici de belferi, nici de cerebrali, nici de erudiţi, nici de gazetari – ci de clarvăzători, creatori de valori şi de fapte".

Atari valori şi fapte au purces să împlinească intelectualii secolului 19 în România: dezgropau hrisoavele şi cronicele ca să dovedească că de la Râm ne tragem; publicau colecţii de documente care demonstrau acelaşi lucru; dezgropau trecutul şi dovezile perenităţii traco-dacilor şi urmaşilor acestora pe un pământ pe care, la începutul acestui veac se va împlini visul veacului trecut: un popor, un stat, pe teritoriul moşilor şi strămoşilor lor. Este ceea ce un cărturar pierit la numai 50 de ani în temniţele comuniste va numi poporul român: o enigmă şi un miracol. L-am numit pe George Brătianu.

Iar dacă azi trăim şi ne bălăcim în ceea ce Căpitanul numea *„mlaştina desnădejdii"* aceasta se datorează distrugerii acestui tip de intelectual, despre care aminteşte Mircea Eliade, distrugere care a fost opera voită şi condusă de opresorii ruşi şi slugile lor.

Să nu uităm că, tot Mircea Eliade ne învaţă, „mare sau mică, biruită sau victorioasă, o naţiune nu înfruntă eternitatea nici prin politicienii ei, nici prin armata ei, nici prin ţăranii sau proletarii ei ci numai prin ce se gândeşte, se descoperă şi se crează între hotarele ei. Deci asta reprezintă intelectualii: lupta contra neantului şi morţii.

ORICE MIŞCARE POLITICĂ îşi are RĂDĂCINILE în IDEILE UNUI INTELECTUAL sau grup de intelectuali" - încheie Mircea Eliade articolul citat.

Conceptul naţionalist suferă o modificare izbitoare între 1840 şi 1890 când încetează să mai fie privit ca o mişcare democrat-revoluţionară devenind o mişcare conservatoare sau reacţionară.

În eseul său asupra „NAŢIONALITĂŢII" (1862) Lord Acton insista că în interesul libertăţii umane, statele multietnice care garantează egalitatea şi dezvoltarea autonomă a mai multor grupuri etnice ar fi mult mai acceptabile şi de dorit. Dar istoria Europei între 1848-1945 şi după 1990 nu a acceptat sugestia lordului englez – care, fireşte – vorbea prin prisma inte-reselor unui imperiu multietnic, imperiu în care soarele nu apunea niciodată.

După 1918 multe constituţii, sub influenţa Ligii Naţiunilor, au prevăzut un tratament, teoretic *„bun"* pentru *„minorităţi"* dar minoritatea s-a socotit ea însăşi un grup neprivilegiat, deoarece nu era acceptată ca un partener egal într-un stat comun. Pentru ca un stat polietnic să prospere atât la nivelul statului naţional cât şi la cel internaţional este necesar ca sentimentul unei relaţii *„majoritate – minoritate"* să nu existe. O atare atitudine implică absenţa impresiei din partea grupelor etnice, religioase, lingvistice că statul s-ar identifica cu vreuna dintre ele în dauna altora. Italienii din Elveţia sunt, numeric, o foarte modestă minoritate – doar 10 la sută faţă de cei 70% care vorbesc germana – dar psihologic ei nu se consideră o minoritate ci un partener egal într-un stat polietnic.

Dar aceste aspecte – precum şi cele ce dau ca exemplu Statele Unite merită o discuţie aparte iar transferul de situaţii şi soluţii nu este nici uşor iar, uneori, nici posibil.

În ultimii ani naţionalismul este supus unor c r i t i c i cel puţin ciudate: unele vin din partea unor naţiuni care sunt dominate de concepţii nu doar naţionaliste ci cu o evidentă tentă rasistă, şi care nu acordă mino-rităţilor din statele lor nici unul din drepturile pe care le clamează pentru rudele lor domiciliate mai mult sau mai puţin temporar în alte state.

Vă dau un singur exemplu: deşi statul Israel are o minoritate arabă care reprezintă o CINCIME din pulaţia ţării în guvernul ţării nu există nici un ministru arab; România, cu o populaţie evreiască de nici 20.000 (altfel spus 1000 la 1 MILION) are nu mai puţin de 10 reprezentanţi situaţi în vârfurile politice şi guvernamentale ale ţării...

Şi frecvent reprezentanţi din ţară şi din străinătate acuză poporul român de ultranaţionalism, de antisemitism sau de xenofobie!

Şi totuşi cercetători ai naţionalismului de la Friedrich List la Ernest Gellner au subliniat strânsa relaţie dintre naţionalism şi modernizare. Alexander Gerschenkron aduce argumente în favoarea naţionalismului care *„ajută la sfărâmarea barierelor stagnării dintr-o ţară înapoiată, la înviorarea imaginaţiei oamenilor ceea ce determină implicarea energiilor în serviciul dezvoltării economice"*. Absenţa unei adevărate educaţii naţionaliste determină tinerii României azi să părăsească ţara pentru a deveni mercenari în slujba altor naţiuni!

El defineşte naţionalismul ca *„o ideologie a industrializării amânate"*.

Gellner accentuează un alt aspect al relaţiei dintre naţionalism şi industria-lizare susţinând că un stat în dezvoltare trebuie să fie unul naţional deoarece *„nevoile de comunicare în cadrul modului de producţie nou, presupune o c u l t u r ă comună, transmisă prin educaţie unei populaţii alfabetizate"*.

(va urma)

Doru MIHAIL

(Continuare din pagina 4)

O bănuială serioasă îi este suficientă: nu poate păstra lângă el un ministru despre care, în „mediile bine informate", s-ar putea spune că este coruptibil. În plus cunoştea şi virtutea sancţiunilor. El ştie că acei dintre minştri sau principalii lor colaboratori ce n-ar fi putut sucomba la atari tentaţii, vor rezista cel mai bine.

Sigur, s-ar putea reproşa generalului că făcând dreptate singur ar fi împiedicat justiţia să-şi facă treaba. Dar ce-i mai bine: un stat în sânul căruia, de la vârf începând, rigoarea morală se face dur simţită sau un stat uşuratec în care toate desmăţurile par acceptabile, până în ziua în care justiţia va face ordine în dezordinea procedurilor sale – cu o singură consecinţă cea pe care poporul are dreptul să o denunţe «TOŢI SUNT CORUPŢI !»

Francezii au cunoscut aceste două feluri de state.

Şi pot face diferenţa.

Iar în respectul pe care poporul - chiar şi opoziţia – i-l poartă generalului de Gaulle cred că reputaţia de rigoare joacă un rol important. Rigoare în viaţa lui modestă; pensia refuzată; Fundaţia Anne de Gaulle pentru handicapaţi susţinută din drepturile lui de autor. Onorurile pe care le-a refuzat – inclusiv în ce priveşte funeraliile şi mormântul.

A refuzat să treacă numele fiului său pe lista *Ordinului Eliberării*, fratele lui, Pierre, deportat în Germania, a făcut obiectul unui şantaj din partea lui Himmler care cerea să i se garanteze viaţa şi libertatea în schimbul vieţii lui Pierre de Gaulle. Pe scrisoarea transmisă de Himmler generalul a scris „se va clasa fără răspuns".

Peste 10 ani fratele generalului vorbea despre acest lucru, demn de istoria romană, cu un amestec de admiraţie şi spaimă".

Ne oprim, cel puţin pentru azi aici.

Ca să dăm posibilitate domnilor politicieni de la noi să citească, să înţeleagă şi să aplice, mai ales, învăţăturile generalului.

Deşi ne este teamă că avea dreptate Montherlant când afirma că „majoritatea oamenilor nu citesc, iar majoritatea celor care citesc nu înţeleg, iar cei ce înţeleg uită".

„PARIUL CU AGRICULTURA" (I)

Printre creaţiile lingvistice nefericite ale domnului Petre Roman este şi acest pariu care ar fi fost câştigat dacă s-ar fi ţinut seama de un singur lucru: „clientelismul, corupţia şi incompetenţa" nu se rezolvă prin pariuri ci prin cu totul altceva.

Constatarea nu ne aparţiene, ci am preluat-o dintr-o revistă britanică - BUSINESS CENTRAL EUROPE – care susţine că „agricutura ar fi trebuit să ducă România la prosperitate dar acest lucru nu este posibil atât timp cât ea este priponită de monopoluri" şi „pentru că, în ciuda unui leac care ar cere bani puţini nu există o voinţă poli-tică foarte puternică care să determine schimbări dramatice. Continuăm să cităm din amintita revistă: „fermele sunt prea mici ca să fie viabile. Ele nu-şi pot permite fertilizatori şi seminţe pentru a obţine grâne valoroase. Astăzi cea mai mare parte din grânele româneşti este indicată numai pentru hrana animalelor - dar nici exportul acestora nu este realizabil deoarece singurul ter-minal echipat pentru aşa ceva crează serioase încur-cături: vasele trebuie să aştepte o lună, în largul portului Constanţa ca să fie încărcate" – acest lucru neputând fi ameliorat decât prin apariţia unui al doilea terminal – (august 1998).

Dar, revista susţine că „nu doar lipsa de bani ţine agricultura românească înapoiată" ci unele comportări mai puţin ortodoxe precum aceea că o companie privatizată, AGROEXPORT, controlează actualul terminal, iar propietarul acesteia este TRIŢĂ FĂNIŢĂ, membru al PD-ului şi preşedinte al Comitetului Agricol al Senatului.

Domnul Făniţă - afirmă revista – se bucură probabil de legături „foarte confortabile" (over – cosy) cu unele dintre fermele de stat care-l aprovizionează cu grâu ieftin.

Mai grav, portul Constanţa este singurul din ţară dotat cu un siloz de stocare a grânelor şi domnul Făniţă are obiceiul deranjant de a cumpăra grâne ieftine de la amintitele ferme pe care le stochează în silozul său până ce preţurile cresc şi atunci le exportă. Ceilalţi producători fie că nu pot exporta deloc fie că trebuie să se folosească de terminale nedotate cu silozuri de stocare.

Boss-ul său politic, dl. Roman a părăsit guvernarea clamând, urbi et orbi – că reforma merge prea încet. Observatori sceptici cred că motorul real era dorinţa sa de a proteja prietenii afacerişti ale căror poziţii erau ameninţate de reformele agrare propuse de guvern.

Şi continuăm să traducem din revista engleză: „domnul Făniţă al cărui monopol efectiv asupra exporturilor de grâne va dispare odată cu apariţia noilor terminale - în 2001 ar urma să intre în funcţie unul cu o capacitate egală cu cel aflat acum în construcţie – ar putea să nu fie supărat – ba, ar şi acţiona în acest sens – dacă reforma agriculturii s-ar mai încetini „oleacă" (lucru la care subscriu şi acţionează multe alte instituţii începând cu Radiodifuziunea naţională şi terminând cu academii agricole şi institute care, între altele combat legea celor 50 de hectare).

În spatele acestor acţiuni nu se află binele ţării, interesele ţăranilor sau confortul consumatorilor ci beneficiile deţinătorilor monopolului.

Despre toate acestea şi despre alte pariuri pierdute vom vorbi în următorul nostru buletin.

(va urma)

P.S. MICHAIL

PP

Editor: Partidul „PENTRU PATRIE"
Secretar general de redacţie: George URSA
Corector: Mircea RAŢIU
Redactor, cap limpede: Radu MOLDOVAN
Tehnoredactor: Ionuţ POPESCU
Administraţia (610. 46.71): Mişu DUMITRESCU
•Articolele neacceptate, pentru publicare, nu se restituie.
Opiniile exprimate în articole aparţin autorilor.
Corespondenţa Partidul „PENTRU PATRIE" – C.P. 8-27, Bucureşti
Tiparit la Tipografia EDITURII „ELISAVAROS".
Str. Luduş nr. 32, sector 1, Bucureşti, telefon: 223.84.60

I.S.S.N.: 1224 - 5852